57e jaar. — Nr 21. Dit nummer bestaat uit 8 bladzijden. Zaterdag 19 Februari 1910.

Men schrijft in te Tongeren bij V. COLLÉE, uitgever en eigenaar van di blad.

De *POSTRIJDER* verschijnt 's dinsdags, donderdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten *franco* gedaan worden aan den uitgever. Groote Markt, te Tongeren.

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

Abonnement :

Drie maal per week : 6 fr. per jaar.
Twee » 5 »
Een » 4 »

Een blad afzonderlijk 10 centiemen.

De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.

Aankondigingen : 15 centiemen per drukregel.

Reclamen, vonnissen en andere artikels vooraan of binnen in het blad 1 frank den drukregel.

EERSTE BLAD

TONGEREN, DEN 19 FEBRUARI 1910

De sociale hemel.

De sociale lachen met den hemel. De hemel waarvan het gedacht alleen ons op aarde reeds gelukkig maakt, en die ons een onuitsprekelijk geluk moet verschaffen voor de gansche eeuwigheid.

Maar om hunne aanhangers te paaien moeten ze toch iets in de plaatse stellen, en dat valt hun niet moeilijk, ze maken hunne ongelukkige volgelingen wijs dat de aarde de hemel zal zijn van zoohaast zij meester zijn.

Arme hemel waaruit nooit ziekte en dood zullen gebannen zijn, waar altijd en ongetwijfeld, oneenigheid, haat, nijd, vervolging en allerhande verdrukking zullen te vinden zijn.

Om eens een klein gedacht te geven van wat de sociale hemel alzoo zou zijn, heffen wij eens een hoekje der gordijn op, en zien wij hoe het gaat in Frankrijk, waar zij meesterschap hebben.

Parijs was overstroomd. In Frankrijk en zelfs uit het vreemde zond men geld en waren om de slachtoffers ter hulp te komen. De lieve engelen uit dien hemel zullen wel zorgen dat daar niemand iets te kort hebbe.

Hewel, oordeelt.

In volle Parijs, in het vierde arrondissement, vier dagen na het inbreken van het water, in eene jongensschool, gelegen in de rue Fondary, liggen de gevluchte vrouwen en kinderen op strooi, met eene sargie voor vier personen, die zij elkander ontnemen om zich te beschutten tegen de zoo kille koude.

In de school der rue St-Lambert is het nog slechter : daar zijn twaalf sargiën voor honderd vier en dertig personen die daar eene schuilplaats gevonden hebben. Het militiebestuur heeft geene sargiën meer, het had gansch zijn voorraad noodig voor de soldaten uit den buiten gekomen.

Dat moet daar een geestige hemel zijn.

Het oude mannenhuis van Ivry, dat twaalf honderd personen telt, is drie dagen gebleven zonder dat er gezorgd wierd om eten te zenden.

Ten stadhuize heeft het raadslid Evain aan den prefekt kunnen verwijten dat de scheepdienst, de wegenis, de dienst der duikers hebben moeten bekennen dat zij onbevoegd en onbekwaam waren en dat hunne onwetendheid zeer veel inwoners belet heeft in tijds te vluchten.

Daarbij, een twaalftal gemeenten hebben verongelukten die vragen en hervragen naar hulp en er wordt hen geen stuiver gegeven.

Van den anderen kant, alle avonden zijn de nacht restaurants vol edelmoedige lieden, ja edelmoedig in het verteren, zij avondmalen in het fijn en zij drinken champagne wijn zooveel zij maar goesting hebben. En die mannen noemt men commissarissen, belast met het uitdelen van het geld dat gegeven wordt tot hulp aan de slachtoffers.

En nog meer, de maire of burgemeester van Ivry weigerde het aanbod aan den Eerw. Heer Pastoor, van de kinders met de mazels, in de zaal der Patronagie te bezorgen, kinders door de hospitalen geweigerd. Zij waren beter zonder zorg dan onder die van een geestelijke.

Te Gentilly, weigerde de maire niet alleenlijk de zalen door den Eerw. Pastoor aangeboden, maar liet veel kleederen en levensmiddelen in het water werpen, zij waren immers gevraagd en ingezameld door dien goeden priester.

Dat alles gebeurt in Parijs of in de wijken dier stad en wat zou er niet te zeggen zijn van het uitdeelen der hulpgelden ?

Ja, waarlijk is het de hemel, daar, bij het lijdende arm volk, dat zoo onbermhertig mishandeld wordt. Kondet gij er hem van spreken, wat zou het den hemel der socialisten roemen.

Wij hebben nog veel te zeggen over het geluk dat de volgelingen der socialisten wacht, maar sparen het voor later en hopen wel dat uitstel geen verlies zal zijn.

BUITENLAND.

Nederland. — HOOG WATER. — Uit verschillende plaatsen van Holland komen berichten van overstrooming. De polder aan de Brekken is onder geloopen. De daarin gelegen erven zijn alleen per boot te bereiken. Sommige gedeelten van Eneek zijn ook ondergeloopen. Bij eenen slachter stond het water in de huiskamer 30 centimeters hoog. Stoelen en stoven dreven rond. Een viertal woningen zijn ontruimd.

In Oppenhuizen moet de toestand ook elk oogenblik hachelijker worden. Daar is onder andere de polder tusschen Westerburgsloot, Brekken en Opperhuizerweg een groote watermassa. 't Water is daar de lang gelegen woningen binnengedrongen. Bij den bakker Waldaar moet het zelfs bijna een tafelhoogte in de kamer staan.

G. Dijkstra te Tergoul heeft zijne boerenstede onder Lytsewierum moeten ontruimen.

't Vee is bij anderen gestald en het buisraad in veiligheid gebracht.

Uit Usbrechtum bracht een boer donderdag al zijn vee ter markt, omdat de stallen onder water staan.

De toestand in deze streken wordt zeer kritiek.

Italië. — DOOD VAN DEN ANARCHIST PASANANTE. — De anarchist Pasanante, die in 1878 een aanslag pleegde tegen koning Humbert, is in het krankzinnigengesticht van Montelupo in Toscanen, overleden.

Toen hij den aanslag pleegde, te Rome, was hij pas 22 jaar oud. Hij sprong naar het koninklijk rijtuig, maar de kabinetsvoorzitter, de heer Benedetto Cairoli, kon hem afweren en werd door een dolksteek in den arm getroffen.

Pasanante werd tot de doodstraf verweesen, maar Z. M. begenadigde hem, en veranderde het vonnis in levenslange opsluiting.

Kort daarna werd de man evenwel krankzinnig.

— EEN STEKER. — De bevolking van Turijn leeft in schrik en angst voor een steker. Woensdag avond wandelden in eene straat in eene buitenwijk twee meisjes. Plotseling naderde een man, die de meisjes rakelings passeerde. Beide meisjes werden door dien man met een scherp voorwerp in het onderlijf gestoken. De policie zoekt te vergeefs naar den dader. Hij was na zijne laffe misdaad in eene warboel van stegen verdwenen. De toestand der getroffene meisjes is bedenkelijk. Men wanhoopt aan hun behoud. Er heerscht in de stad eenzenuwachtige opwinding, welke door de machteloosheid der policie verhoogd wordt.

AARDBEVINGEN. — Te Potenza heeft men een hevigen schok van aardbeving gevoeld, dinsdag te 5 uren 's morgens. De verschrikte bevolking verliet hare huizen. Schade werd er niet aangericht.

Dinsdag morgen te 11 ure 15 heeft men ook eene sterke aardbeving gevoeld te Reggio en Messina, maar zij heeft er geene chade aangericht.

Frankrijk. — EENE KOLOM FRANSCHE TROEPPEN UITGEMOORD IN OUADAI (SOUDAN). — De Fransche minister van Koloniën heeft uit Dakar een telegram ontvangen van den opperbevelhebber van het grondgebied van den Tchad. die meldt dat op 4 Januari in Ouadai, op drie dagen gaans ten Zuiden van Abecher, een detachement Fransche troepen in eenen valstrik werd gelokt door den Sultan van Massalit en groote verliezen heeft ondergaan.

Tot nog tos heeft men geene juiste inlichtingen over de toedracht der zaak.

Men weet inderdaad nog niet goed wat die legerkolom ging verrichten in den omtrek van Abecher.

Gisteren werden evenwel door den Franschen minister van koloniën in 't parlement de volgende inlichtingen gegeven, waaruit blijkt dat men nu toch al iets meer weet.

Hij zegde : kapitein Fiegenschuh, hevelhebber eener kompagnie Senegaleesche scherpschutters, trok in het begin van Januari 1910 met zijne manschappen op in de richting van Massalit.

Vertrouwen stellend in eenen brief hem toegezonden door den Sultan van dat gewest, Tagedin, vertrok hij met 3 officieren, 10 onderofficiers en 10 Senegaleesche scherpschutters.

Den 4 Januari werd die legerkolom aangevallen te Abir-Taouil. De vijand zat verscholen achter rotsblokken en doornig struikgewas. Een scherp geluid weerklonk gevolgd door honderden geweerschoten.

In eenen oogwenk, lagen drie officieren, 10 onder-officieren en 102 scherpschutters, gedood of er gewond, in hun bloed badend ten gronde.

Sie hts acht scherpschutters en eenige bevriende inlanders, die de kolom volgden, konden vluchten en Abecher bereiken.

De regeering heeft dadelijk bevolen versterkingstroepen naar Ouadai te zenden en de aanvallers te kastijden.

— Eene jonge juffer van Cruseilles (Opper-Savoye) was gevlucht met een jongeling, met wien hare ouders haar niet wilden laten trouwen. Dat de ouders gelijk hadden, blijkt uit het feit dat de jongeling, na te Brussel al haar geld mee opgeleefd te hebben, het meisje aan haar lot overliet. De arme verdwaalde heeft nu met een revolverschot een einde aan haar leven willen stellen. Toen de ontrouwe dit vernam is hij naar het policiebureel gekomen, om naar haar toestand te vragen, die eilaas, zeer wanhopig is.

— DE SCHIPBREUK VAN DE « GÉNÉRAL CHANZY ». — De stoomboot « Vicente Sanz » is te Barcelona aangekomen met Beifer aan boord, de eenige overlevende van de « Général Chanzy ». De man is weinig meedeelzaam en verklaard enkel naar Parijs te willen gaan, daar hij levendig verlangt voor altijd de zee en de eilanden den rug toe te keeren.

Een tiental lijken zijn dinsdag morgend begraven. Al en zijn erg verminkt en onkennelijk.

Op het kerkhof van Cuadela heeft de treurige formaliteit der herkenning plaats gehad, in 't bijwezen van den consul. Al de lijken worden een voor een gefotografeerd. De signalementen zullen dan naar het ministerie van buitenlandsche zaken te Parijs gezonden worden.

Het eskader torpedo zet zijne opzoekingen voort. Men zegt dat er nog eenige lijken gevonden zijn. De andere zijn, denkt men, in de kabienenvan de stoomboot opgesloten. Vandaag zou in de kathedraal een lijkdienst voor de slachtoffers worden gecelebreerd.

Men heeft 36 identiteitstukken gevonden, welke de adressen der slachtoffers geven. Andere stukken zijn onleesbaar.

Op de plaats der ramp drijft nog altijd veel wrakhout. Op eene rots ziet men verbrijzelde vaten en zakken meel, die de hevigheid der ontplofling bewijzen, die plaats had op het oogenblik dat het schip in de zee zonk.

Velen beweren dat de lijken gezonken zijn en men ze niet meer zal kunnen opviss hen.

Van het schip zelfs kan er volgens den afgevaardigde der maatschappij niets gered worden.

Zweden. — EENE VERGIFTIGING. — De grootmaarschalk baron van Essen, had gemiddagmaald bij den ex-oppersstadhouder van Stockholm en Mevr. Tamm. Na het eten is hij plotseling ongesteld geworden met alle verschijnselen van vergiftiging. Ook M^r en Mevr. Tamm zijn bedlegerig, benevens Mevrouw Anna Wallenberg, geboren Sedof. De toestand van baron van Essen was woensdag kritiek, maar nu is hij beter.

Volgens de loopende geruchten zou men hier niet te doen hebben met een ongelukkig toeval, maar met eene wraakoefening tegen een der deelnemers aan het feestmaal.

Duitschland

GLOBETROTTERS AANGEHOUDEN. — De twee Italiaansche Globetrotters, die gewed hebben de wereld rond te reizen, eene ton voor zich uitrollend, en die onlangs ook te Antwerpen geweest zijn, hebben bij München-Gladbach, bunne reis zien onderbreken. Daar ontmoetten zij nam lijk een gendarm, die hun bevel gaf op te houden met hun rolle d materieel, niet voorzien door het policieregiement. Daar zij niet aanstonds gehoorzaamden, legde de gendarm beslag op de ton, onder voorwendsel dat zij het verkeer verhinderde.

Zoo de rechtbank dit beslag bevestigt, blijft er de twee globetrotters niets anders over dan van hunne reis af te zien en hunne wedding te verliezen.

— BEDROG. — Een goudsmid te Düren had door middel van een galvanischen stroom twintig-markstukken in gewicht verminderd en deze daarna weer in omloop gebracht. Het goud dat hij langs dezen weg verkregen had, gebruikte hij voor 't vergulden van voorwerpen.

De rechtbank te Aken heeft hem nu zes maanden gevangenis opgelegd.

— IN DEN GROND GEBOORD. — De Engelsche stoomboot « Greenland » te Hamburg aangekomen, meldt dat hij maandag morgen op den weg van Liverpool naar Hamburg, een onbekende visschers-stoomboot met omtrent 15 koppen bemanning in den grond heeft geboord. Hoewel zij nog uren lang op de plaats der ramp bleven, kon geen mensch gered worden.

— ERG ONGELUK. — In de keuken van den gevangenisbeambte Niesse, te Hameln, viel gisteren eene brandende petroollamp naar beneden en ontplofte. Van de in de keuken spelende kinderen werden er twee zoo erg verbrand dat zij nog in den nacht stierven : de toestand van een 13-jarig meisje is hopeloos, terwijl een 9-jarig meisje en een kind van andere menschen zich met lichte brandwon len konden redden. De ouders der verongelukte kinderen waren op reis.

Spanje

GENADE. — De minister-voorzitter maakt, zegt men, een genadedecreet gereed ten gunste van de personen die veroordeeld zijn ingevolge de gebeurtenissen van Juli laatst te Barcelona.

Dit decreet zou aankomende week onderworpen worden aan het koninklijk handtecken.

Indië

OVERSTROOMINGEN. — De « Times » verneemt uit Singapore, dat in de Zuidelijke Maleische Staten groote overstroomingen verwoestingen hebben aangericht. Van den spoorweg in Yhor zijn 140 kilometers vernield. Het zal vele maanden duren eer de schade, die grondverschuivingen en overstroomingen hebben veroorzaakt, hersteld kan zijn. Het doorgaande verkeer is gestuakt.

Amerika.

DE HANDEL IN BLANKE SLAVINNEN. — Ook de Amerikaansche Senaat heeft thans de wet tot bestrijding van den handel in blanke slavinnen aangenomen. Deze wet bedreigt met heel zware straffen iedere, die eene vrouw of een meisje dwingt, overhaalt, helpt of aanspoort, om zich voor onzedelijke doeleinden uit een staat naar een andere staat te begeven. Voorts bepaalt zij, dat de inwijkings-commissaris gegevens zal verzamelen omtrent alle vrouwen die uit het buitenland voor onzedelijke doeleinden naar de Vereenigde Staten worden gebracht.

— IETS OVER KREEFTEN. — In Canada worden er jaarlijks 70 tot 80 millioen kreeften gevangen.

Als men nagaat dat de kreeft uiterst langzaam groeit en eerst na 5-7 jarigen leeftijd aan de voortplanting kan deelnemen ; dat de wijfjeskreeft slechts alle 3-4 jaar eieren legt en de kreeft een standdier is, zoodat de gevangen exemplaren niet regelmatig vervangen worden, daarbij elders zich verplaatsende, als men dit alles beschouwt, kan men zich eenigzins een denkbeeld vormen, hoe groot het aantal kreeftdieren wezen moet, dat de zeeën bewoont.

In Noord-Amerik is bieder visscher, die een kuitrijpe kreeft bemachtigt, verplicht de voorhanden kuit af te geven aan de beambten der regeering.

Die eieren worden — aldus lezen wij in de « Middelb Courant », waarnaar die bijzonderheden zijn ontleend — vervolgens kunstmatig uitgebroed en daartoe op een rooster van fijne metaalgaas geplaatst in een houten, van binnen zwart geschilderde kist, die op een of ander rustig plaatsje aan de kust geankerd wordt. Honderdtallen van zulke kisten zijn in gebruik en zoo was het mogelijk van de in één jaar, van 15 Mei tot 11 Juni, verzamelde 178,200,000 eieren, 165,000,000 kreeftenlarven in vrijheid te stellen. In New-Foundland alleen worden er jaarlijks ongeveer 6 millioen stuks in de fabrieken verwerkt.

Voegen wij hierbij dat het aantal eieren geschat wordt voor eene kreeft van een pond op 8 tot 10,000 ; voor een van 2 pond op 15 tot 18,000 ; voor een van 3 pond op 20 tot 24,000 en voor een van 4 pond op 30 tot 36,000 per stuk.

BINNENLAND.

— BETREKKINGEN. — Men weet wat er al gedaan wordt om aan eene betrekking of, zooals men zegt, eene « positie » te geraken.

't Gaat er vreemd in de wereld !

Eene betrekking die nog al gezocht wordt is deze van onderwijzer, omdat ze tamelijk hoog in aanzien staat, en dat ten volle waard is.

't Is niet om de groote jaarwedde dat ze gezocht wordt ; men begint met 1000 fr. of 1100 fr. om 2000 fr. te bereiken na een 25tal jaren dienst.

Maar zie nu eens hoe het in het vrij onderwijs gesteld is.

In een Brusselsch blad van zondag laatst vinden wij twee vragen naar leeraars in eene kostschool of pensionnaat.

De kandidaten moeten in beide gevallen Fransch en Vlaamsch kennen, Engelsch kunnen onderwijzen en reeds praktijk hebben, dus niet versch van school komen

Het eene aanbod is 600 fr. jaarwedde, het andere 700 fr. ; in beide gevallen kost, inwoon en wasch.

In hetzelfde n° vinden wij eene vraag naar eenen « chauffeur » voorzien van goede getuigschriften ; men biedt hem 175 tot 200 frank per maand, dus 2100 tot 2400 fr. per jaar. Voegen wij erbij dat een chauffeur gewoonlijk ook grootenoeels zijne kleederen krijgt, zeer dikwijls den kost en in de gelegenheid is een rond sommeken drinkgeld te verdienen.

Dat alles ingezien, zouden we wel tot de ouders moeten zeggen : maakt van uwe zonen chauffeurs in plaats van onderwijzers, 't kost minder en 't brengt meer op !

LUIK. — AANDINZAKKING. — Sinds eenigen tijd grijpen in de Snapeuxstraat lichte aardinzakkingen plaats. De gevolgen daarvan zijn niet erg, behalve voor de gasbuizen, die breken. Om zulks te verhelpen, vervangt men op dit oogenblik de buizen van gegoten ijzer door stalen buizen, die buigen maar niet breken.

HEURE-LE-ROMAIN. — DOODELIJK WERKONGEVAL. — Een pijnlijk werkongevat heeft eene familie onzer gemeente in den diepsten rouw gedompeld. Een 45-jarige daglooner, met name Jozef Bourse, weduwenaar en vader van vijf kinderen, van welke het jongste slechts 6 jaar telt, was bezig met boomen neer te hakken, in het bosch van Couvenailles, voor rekening van M. Bertrand, van Fexhe-Slins. Hij werd geholpen door eenen anderen arbeider. Deze hield de koord vast, terwijl Bourse de laatste bijslagen toebracht, om den boom te doen vallen op de gewenschte plaats. Eensklaps viel een boom om, en een tak sloeg Bourse het hoofd in. De andere werkman liep aanstonds hulp inroepen, en de 84-jarige moeder van 't slachtoffer verwittigen. Men heeft het lijk naar de woning des ongelukkigen gevoerd.

BRUSSEL. — EEN GESTOLEN TESTAMENT EN EEN VALSCH TESTAMENT. — Een advokaat van Schaarbeek vond tusschen zijne briefwisseling eenen brief, een testament bevattende, onderteekend door M. Surmont, gewoond hebbende in de Van der Lindenstraat, 186, aldaar.

De advokaat ontbood de weduwe Surmont en de drie aangeduide erfgenamen. Die personen stonden allen ten zeerste verbaasd en mevrouw Surmont verklaarde dat het testament valsch was. Van de drie andere personen bekenden er twee, dat zij nooit den heer Surmont gezien noch van hem nooren spreken hadden ; de derde kon ook maar niet begrijpen waarom hij in het testament zou staan.

Mevr. Surmont verklaarde dat er den 16 november laatst in hunne woning (haar man leefde toen nog), een belangrijke diefstal gepleegd werd, tijdens hunne afwezigheid, tusschen 4 1/2 en 8 1/2 ure 's avonds. De dieven waren bij middel van valsche sleutels binnengeraakt ; zij hadden de brandkast opengebroken en al de waarden, obligatiën, geld en juweelen, alsook het testament van den heer Surmont buit gemaakt.

De heer Surmont was zoo zeer ontroerd geweest, toen hij den diefstal vaststelde, dat hij ziek werd en den 23 december stierf. Mevrouw Surmont gelooft dat er verband bestaat tusschen den diefstal en het valsch testament. Het parket is verwittigd.

— ERG ONGELUK. — Een verschrikkelijk ongeluk is voorgevallen op den steenweg van Vilvoorden te Haren bij Brussel.

Eene mekanische ophefkraan is onder het gewicht van een wagonneke aarde omgevallen op den mecanicien. De ongelukkige werd totaal verpletterd van onder de zware ijzermassa gehaald.

Hij gaf geen teeken van leven meer.

Het gevaarte woog, naar het schijnt, rond de 10,000 kilos.

—o— **St-Leonardus gesticht.** — Kos huis voor Damen. Luchtkuur in de bergen. 150 m. hoogte, Louise-Marie, bij Ronse. Prospectus op aanvraag.

AALST — Bij het voorbij rijden van de gemeente Lede werd in eenen reizigerstrein een kasseisteen geworpen, waardoor twee reizigers, werkliieden, gekwetst werden.

— NOG DE OVERSTROOMING. — Het is nu vier weken dat de oeverbewoners der rivieren in Vlaanderen door de overstrooming geplaagd zijn en er is nog weinig of geen verbetering te bespeuren.

Wel is waar is het waterpeil der rivieren gedaald, maar dit belet niet dat vele landen nog overstroomd, vele kelders nog vol water staan.

Vele landbouwers zullen geruineerd zijn. En weinigen klagen, doet een blad opmerken. Zij lijden in stilte en.... worden vergeten, terwijl men in het land bijna niet anders spreekt dan van hulp aan de Franschen.

GENT. — Sinds eenigen tijd had Celestina Danckaert, 24 jaar oud, vrouw van Jos. Lievens, ajusteerder, werkzaam ter fabriek Beckman, Voetweg, vernomen dat haar echtgenoot betrekkinged onderhield met Martha De Rijcke, oud 23 jaar, ook werkzaam in bovengemelde fabriek en wonende bij hare ouders, portiers in eene fabriek der Korte Stropstraat.

Woensdag middag nu was vrouw Lievens Martha De Rycke aan het werk gaan afwachten.

Haren echtgenoot ziende in gezelschap van Martha De Rijcke, ging vrouw Lievens hen vervoegen en weldra ontstond er twist.

Gekomen op het Klein St-Pietersplein trok Marin De Rijcke eene flesch vitriool uit den zak en sloeg die stuk op 't hoofd van vrouw Lievens.

De vitriool verspreide zich langs alle kanten, en vier meisjes en eene weduwe, die het tooneel afzagen, werden evenals vrouw Lievens door het brandvocht getroffen.

Gedurende de behandeling slaakte de ongelukkige vrouw Lievens gedurig smartkreten.

Onmiddelijk werden Martha Deckers en vrouw Lievens per ambulancierijtuig naar het gasthuis overgevoerd.

De andere vrouwen konden, vergezeld van hare familieleden, na in de buurt verzorgd te zijn, huiswaarts keeren.

Donderdag morgend verzekerde men dat de plichtige later aangehouden werd op den St-Lievensboulevard.

STOUMONT. — HEILIGSCHENNIS. — Alle de toeristen kennen de St-Jozefskapel, langs de groote baan. Een deugniet heeft de Vastenavonddagen ten nutte gemaakt, om het beeld met drek te besmeuren. De gendarmen zijn op zoek naar den dader. Mogen ze hem ontdekken.

—o— De echte liefhebbers van goede wijnen, wenden zich tot het huis **Ch. Vandermeulen** 32, de Robianostraat, te Brussel.

Zie verder aankondigingen.

NAMEN. — SCHIP GEZONKEN. — Het binnenschip *La Brise*, toebehoorende aan den schipper Sevrins, is aan de Luxemburgbrug tegen eenen pijler gebotst. Het schip bekwam lek en zonk bijna onmiddellijk. De twee opvarende konden zich redden.

AALST. — EENE TACHTIGJARIGE VROUW DIE ZICH WIL ZELFMOORDEN. — Toen den heer Jennenbourg van Holstade bij Aalst, zich naar

---

DE VERDWENEN Millionnair

[1ste vervolg]

II

AAN DE STATIE

Irving Carterbilt, Amerikaansch millionnair, sprong uit een cab aan de statie Charing Cross en trad het gebouw binnen. Hij keek op de klok in de vestibule en zag, dat het middernacht was.

— De trein naar Perdon ? vroeg hij aan een beambte, die in luie houding tegen een afsluitbek geleund een avondblad las.

Hij wist, dat men hem zou antwoorden, dat de trein vertrokken was, maar toch had hij een stille hoop, dat het niet het geval zou zijn. De South-Eastern is er voor bekend, dat hij zich niet zoo heel stipt houdt aan de dienstregelingen, door haar ingesteld, en hierop had de Amerikaan zijn hoop gebouwd.

Het toeval wilde echter dat de trein op tijd vertrokken was, wat door den beambte op onverschilligen toon gezegd werd, zonder de oogen van het blad af te wenden.

Die man gaf zich niet de minste rekenschap van de gewichtigheid van dengene, die hem aansprak. De millionnair had zijn chèque-boek niet op zijn hoed zitten.

Carterbilt was een forsch gebouwd, elegant man. Zijn grijze oogen zagen diep in die van anderen en dezen zagen niels in de zijne. Vermoedelijk door dien kijk op anderen had hij zijn millioenen verdiend.

Maar er was geen andere aanwijzing, waaruit op te maken was, wat voor een belangrijk persoon daar voor den beambte stond. De gewone mensch gevoelt meestal zooiets van teleurstelling, als hij tegenover een millionnair staat, aan wien men altijd wat bijzonders wil zien.

— Ik wil vannacht nog naar Perdon, zegde Carterbilt tot den spoorwegbeambte.

Dit verlangen scheen den ambtenaar niet buitengewoon te interesseeren ; hij hoorde dat zoo dikwijls. Daarom bleef hij onbeweeglijk staan en scheen hij alleen aandacht te hebben voor den inhoud van zijn blad.

Bijna alle menschen, die eene statie binnenstappen, komen er met den wensch ergens anders heen te gaan. Een spoorwegbeambte ziet daarin iets heel gewoons en daarom is hij dezelfde meening toegedaan ten opzichte van reizigers, die te laat komen — ook een dagelijks voorkomend verschijnsel.

De beambte, die door Carterbilt aangesproken werd, was dus in 't minst niet verbaasd over dat verlangen om Perdon nog te bereiken. Hij keek eens op de stationklok en ziende dat het over twaalven was, besloot hij naar huis te gaan, wat den man ook al niet ten kwade geduid kon worden na een halven dag dienst.

— Halt !

De beambte voldeed onwillekeurig aan dat bevel. Wanneer Carterbilt op die wijze sprak, dan moest men wel gehoor geven aan hetgeen hij zegde. Het was de toon, die dien invloed had. De millionnair had een zekere, rustige manier van spreken, maar die van zoo'n groote beslistheid was, dat alleen de toon al insloeg. Het was een man, die altijd wist, wat hij wilde. Hij vroeg aandacht en men moest ze hem geven.

— Halt !

Dat eene woord had, behalve den bediende, nog een ander persoon doen stilstaan.

Het was laat, maar de millionnair en de beambte waren niet alleen in het gebouw. Charing Cross is te middernacht nog niet verlaten. Allerlei menschen passeerden Casterbilt en onder hen was een jong meisje, dat, door het korte bevel van den Amerikaan ook in haar loop gestuit was.

Het was een jonge, lieve verschijning, wier bleek gelaat echter wees op een groot verdriet.

Carterbilt stond met den rug naar haar toe, maar onwillekeurig verstond zij, wat hij tegen den beambte zegde.

— Ik moet vannacht nog in Perdon zijn. Laat een extra-trein voor mij in gereedheid brengen. Geef mijn naamkaartje en het geld aan den overste. Hoeveel is het, dertig, veertig, vijftig pond ?

Bij die woorden had Carterbilt zijn portefeuille te voorschijn gehaald en er een pakje banknoten uitgenomen. De beambte had in de eene hand het kaartje, en in de andere zijn dienstklak, zijn onbeleefdheid van zooeven verwenschend en trachtend die te herstellen. Want iemand, die zoo met het geld omspringt, zou allicht royaal zijn met drinkgeld. En de drinkgelden nemen een groote plaats in onder de belangenvan Engelsche spoorwegbeambten.

Voorzien van kaartje en geld, spoedde de bediende zich nu weg. Carterbilt haalde kalm zijn sigarenkoker uit den zak en stak een sigaar op. Hierna begon hij wat op en neer te loopen, in afwachting van de terugkomst van den beambte.

Daar voelde hij eensklaps een hand op zijn arm. Hij wendde zich om en zag voor zich een meisje. Onmiddellijk weer keerde hij haar den rug toe, waarop het meisje beleedigd een pas achteruit deed.

Daar hij het aanzien had van een beschaafd man, had het kind zich instinctmatig tot hem gewend.

Toen hij niet verder lastig gevallen werd, keerde Carterbilt zich nog eens om, uit nieuwsgierigheid wie het wel mocht zijn. Hij had er geen spijt van, want nu zag hij, dat hij een onschuldig kind voor zich had in wier oogen hij een wereld van wanhoop las.

— Wat wenscht ge ? vroeg hij op zachten toon.

Bij deze vraag had hij zijn grijze oogen doordringend op haar gericht, maar het meisje sloeg haar oogen niet neer en dat scheen hem te bevallen, want zijn gelaat nam een welwillende uitdrukking aan.

Dit wekte haar vertrouwen en, hem opnieuw naderende, vroeg ze :

— Wilt ge mij toestaan, iets aan u te vragen ?

Zij had het bijna fluisterend gezegd, maar er was in haar stem iets, dat hem dwoeg een vriendelijk antwoord te geven.

— Zeker ! luidde het antwoord.

Het meisje sprak en met welgevallen hoorde hij naar den welluidenden toon, naar de beschaafde taal en naar de manier, waarop het gezegd werd. Maar tevens merkte hij op hoe zenuwachtig de kleine, blanke handen zich bewogen.

— Ik moet bepaald Londen vannacht nog verlaten, zegde ze. Ik wist niet, dat het al zoo laat was en dat alle treinen reeds vertrokken waren... Onwillekeurig heb ik gehoord, hetgeen door u tegen den beambte gezegd werd... namelijk.... dat gij een extra-trein bestelde.

Hoe meer zij sprak, hoe moeilijker het haar blijkbaar was voort te gaan. Plotseling hield zij op alsof het haar niet mogelijk was te eindigen. En een diepe snik weide uit haar borst op.

Carterbilt wilde het meisje aanmoedigen en hij zegde op welwillende toon :

— Ja, het is waar, ik heb een extra-trein besteld.

Het meisje stelde bovenmenschelijke pogingen in het werk om zich te beheerschen en eindelijk mocht zij er in slagen. Maar zij gevoelde wel, dat zij niet lang die rede zou kunnen volhouden en daarom zegde ze in één adem :

— Wat zoudt ge er van zeggen, als ik u verzocht om in uw trein te mogen meereizen ?

De Amerikaan kon rich nauwelijks beheerschen van de verbazing, die de vraag bij hem opwekte. Het vreemde van dat verzoek, de persoon van wie het verzoek kwam, het uur, dat alles gaf wel reden tot verwondering.

Hij dacht een oogenblik na en antwoordde :

— Ik ga niet ver, jufvrouw, hoogstens een dertig kilometers.

— Ik weet het, mijnheer, ik heb u een trein booren bestellen voor Perdon. Het is mij voor het oogenblik voldoende ; morgen vroeg kan ik een anderen trein nemen.

— Morgen vroeg ? vroeg hij, terwijl zijn verbazing nog steeg. Maar we zullen over een uur in Perdon zijn en waar moet u dan vannacht blijven ?

— O ! Ik smeek u, mijnheer, maak u daarover niet moeilijk. Alles wat ik nu wensch, is Londen te verlaten. 't Is een zoo dringend geval voor mij, dat ik geen raad zou weten, als gij niet aan mijn verzoek voldeed. Ge weet niet... ge kunt niet weten, in welken ellendigen, vreeselijken toestand ik mij bevind. Als gij het wist, zoudt ge zeker medelijden met mij hebben. Doe het, mijnheer, ik smeek u er om !

Carterbilt was een man, wiens gevoelens men niet gemakkelijk van het gelaat kon lezen. Eeuwel maakte de oprechte wanhoop van het meisje zulk een indruk op hem, dat hij er door bewogen werd.

Werktuigelijk strekte hij de hand uit en greep die van het meisje om haar wat te kalmeeren. Hij gevoelde innig medelijden met haar en gaarne had hij er uitdrukking aan willen geven. Hij vreesde echter of het hem wel zou gelukken de smart van de jonge dame te stillen. Nochtans wilde hij het probeeren.

— Arm kind ! zegde hij, wees niet zoo treurig. Bedaar wat. Als ik u er mee van dienst kan zijn, stem ik er gaarne in toe, dat ge met mijn trein vertrekt.

Het was meer dan zij had kunnen en durven hopen ; die welwillendheid in de stem, die vriendelijke oogen... Aan beide had zij zooveel behoefte op het oogenblik. Haar hart werd van groote dankbaarheid vervuld.

Het rood, dat haar wangen kleurde, was voor Carterbilt het beste bewijs van haar erkentelijkheid. Hij behoorde tot degenen, die bijzondere aandacht schenken aan bijzonderheden, wetend hoeveel dikwijls afhangt van een kleinigheid.

Het was Muriel — men zal wel al begrepen hebben dat het meisje Muriel Mainwarring was — ten eenenmale onmoegelijk, in woorden haar dank te uiten. Zij was te veel ontroerd.

Hij, haar vergeefsche pogingen ziende, zocht naar woorden om de uiting van dien dank te voorkomen. Van andere zijde deed zich echter een gelegenheid voor. De spoorwegbeambte kwam juist terug met een papier in de hand. Aan zijn klak tikkende, zegde hij :

— Alles komt in orde, mijnheer. Perron nummer 4, als 't u belieft. Uw trein zal binnen vijf minuten gereed zijn. De waggon staat er al en de machien, die onder stoom is, wacht op het rangeeren tot de weg vrij is.

Na deze woorden haastte de man zich naar het aangewezen perron, om te zorgen dat alles goed van stapel liep. De beambte dacht nu niet meer om tijd of avondblad, maar had alleen voor oogen het goudstuk, dat waarschijnlijk wel het loon zou zijn voor zijn moeite.

Muriel was intusschen tot zichzelf gekomen en zij zegde tot Carterbilt :

— Ik weet heusch niet... ik kan mij niet voorstellen, mijnheer, wat ge van mij zult denken.

Zij hield haar hand tegen het hart gedrukt, want het begon, terwijl zij sprak en de aandoening haar weer te machtig werd, opnieuw heftig te kloppen.

— Als ge wist, mijnheer, wat mij van avond overkomen is, zoudt gij het denkelijk wel heel natuurlijk vinden, dat ik een vreemde aanspraak.

Even wachtte zij, om haar aandoening weer wat meester te worden. Toen vervolgde zij :

— Ik kan u niet bedanken, mijnheer... Ik zal niet trachten u te bedanken voor hetgeen ge voor mij doet, maar als ge in mijn hart kondet lezen, dan zoudt ge zien, hoe vurig mijn verlangen is, dat God u die weldaad zal beloonen.

Het gelaat van Carterbilt verried niet, wat er in hem omging en niets deed vermoeden, dat hij het meisje nauwkeurig gadesloeg, zoo nauwkeurig, dat hem geen enkelen trek van haar lief gelaat ontging, dat hij geen enkelen toon van haar welluidende stem verloor en dat geen enkele beweging van haar bevallige persoonlijkheid zijn aandacht ontsnapte.

Hij bespeurde in haar geheele wezen eene buitengewone mate van ongerustheid, als of zij bewaakt of vervolgd werd. Maar, vóór alles, begreep hij, dat zij ontzettend leed.

Carterbilt wilde het meisje een mogelijkheid voor haar pijnlijke verklaring ontbouden en daarom zegde hij :

— Ik geloof, dat gij erg vermoeid zijt. Wilt gij niet naar den trein gaan en er alvast in plaats nemen ? Gij hebt gehoord, wat de beambte zegde : perron nummer 4. Hij zal er zich wel bevinden om u den weg te wijzen. Kom, mijn kind, neem plaats in een der coupés en ga daar kalm zitten ; dan zult ge wel tot bedaren komen.

Met tranen in de oogen bedankte zij hem.

Hij wende zich af, zeggende, dat hij binnen een paar minuten ook zou instappen. Het was hem niet mogelijk het meisje te zien weenen.

(*'t Vervolgt.*)